

רע"פ 1647/15 - כפיר גבע נ' מדינת ישראל

בתי משפט - ערעור

var MareMakom = "רעפ 1647/15 - כפיר גבע נ' מדינת ישראל, תק-על 2015(1), 11748(15/03/2015)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון

רע"פ 1647/15

כבוד השופט א' שהם
כפיר גבע

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 3.2.2015, בעפ"א 27261-11-14, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל

בעצמו

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל), בעפ"א 27261-11-14, מיום 3.2.2015, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט ג' הימן), מיום 16.9.2013 וכן על גזר הדין (כב' השופט א' ברקאי), מיום 10.9.2014.

עמוד 1

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר, לפי סעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). על-פי עובדות כתב האישום, המבקש הינו בעליה של יחידת מקרקעין בקומת מרתף בבניין מגורים, אשר הוכר כמבנה לשימור, ברחוב ריינס 5 בתל אביב-יפו. המבקש התגורר ביחידה, שעה ששימוש מסוג מגורים לא הותר בה.

3. בית המשפט לעניינים מקומיים הרשיע את המבקש, ביום 16.9.2013, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, בקובעו, כי הוכחו יסודות סעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה, ובכלל זאת: הוכח, והמבקש אינו חולק על כך, כי הוא השתמש ביחידה לשם מגורים; כמו-כן, הוכח "כי בנכס הנדון לא התיר הדין שימוש למגורים". זאת, בהסתמך על הראיות הבאות: רשיון להקמת בית מטעם הוועדה המקומית לבניין ערים, משנת 1939; עדותו של מהנדס הפיקוח מטעם העירייה, אשר ביקר בנכס; ונוכח שלילת טענות ההגנה, על-ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, שנועדו ליתן הסברים חלופיים למצב התכנוני של הנכס. בית המשפט לעניינים מקומיים דחה את טענת ההגנה מן הצדק שהועלתה על-ידי המבקש, לפיה הובטח לו על-ידי גורמי השירות המשפטי בעיריית תל אביב-יפו, כי לא יוגש נגדו כתב אישום, ככל ששיג היתר לשימוש חורג. לטענת המבקש, התעכבה הגשתה של הבקשה להיתר והטיפול בה נמשך זמן רב יותר מהרגיל, אך ורק משום היותו של הבניין מבנה לשימור. בית המשפט לעניינים מקומיים הדגיש, כי חלפה למעלה מחצי שנה ממועד הביקור של מחלקת הפיקוח על הבניה בנכס, ביום 13.5.2012, ועד להגשת כתב האישום נגד המבקש, ביום 29.11.2012. בית המשפט לעניינים מקומיים הוסיף וקבע, כי "את התנהלותה של [המשיבה] יש לראות אפוא כהתחשבות בנאשם, ולא ההיפך מכך [...] המתנה בת ששה חודשים - היא ממושכת דיה. אם לא עלה בידיו של [המבקש] לסיים בפרק זמן זה את הדרוש להגשתה של בקשה להיתר, לא [המשיבה] היא שנושאת באחריות לכך".

4. במסגרת הטענות לעונש, שנשמעו בפני כב' השופט א' ברקאי, חזר המבקש על טענת "ההבטחה השלטונית", והדגיש כי נגרמו לו הוצאות רבות בגין הפעולות שנקט לשם השגת ההיתר, ועקב כך שהיחידה, שבה התגורר, עמדה ריקה. כמו-כן, ציין המבקש כי נפגעה פרנסתו, כעורך דין, ועוכב הטיפול בבקשתו לאישורו כנוטריון עד למתן גזר הדין בעניינו. לאחר עיון בחוות דעת שמאיות בדבר טובות ההנאה להן זכה המבקש בגין השימוש החורג, ובשים לב לנסיבות העבירה, ובכלל זאת, "לעובדה שמיד כאשר עמד על עובדת השימוש החורג במקום שנחזה להיות דירת מגורים - החל [המבקש] לפעול להסדרת הנושא", השית השופט ברקאי על המבקש, ביום 10.9.2014, קנס בסך של 40,000 ₪, וכן תשלום אגרה בסך של 3,900 ₪.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו על הרשעתו בדין ועל גזר דינו של בית המשפט לעניינים

מקומיים, וערעורו נדחה, בפסק דין מיום 3.2.2015. בית המשפט המחוזי קבע, כי "הכרעת דינו של בית המשפט [לעניינים מקומיים] מפורטת ומנומקת היטב", וכי "גם הטענה בדבר הפרת הבטחה שלטונית לא הוכחה, כאשר הגשת כתב אישום ששה חודשים לאחר מועד ביקורת הוא פרק זמן סביר למדי". אשר לגזר הדין, ציין בית המשפט המחוזי כי העונש אשר הושת על המבקש אינו מוגזם לחומרה, באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

הבקשה לרשות ערעור

6. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, טוען המבקש כי שגו הערכאות הקודמות בקביעתן כי לא הופרה במקרה דנן "הבטחה שלטונית", אשר ניתנה לו מטעם המשיבה. לטענת המבקש, התעלמו הערכאות הקודמות "מההלכה לפיה חזרה של רשות שלטונית מהבטחה שלטונית שניתנה על ידה יכולה להיעשות רק במקרים בהם חל שינוי בנסיבות אשר לאורו קיום הבטחתה אינו מתיישב עם מילוי חובותיה כלפי כלל הציבור". המבקש הוסיף וטען, כי גם אם חזרתה של המשיבה מהבטחתה נעשתה כדין, "הרי שלכל הפחות אין להטיל עליו חיוב רטרואקטיבי בגין שימוש שנעשה על ידו כל עוד ההבטחה היתה תקפה". עוד נטען, כי הפרת ההבטחה השלטונית, גרמה למבקש נזקים "העולים לכדי מאות אלפי שקלים", ובכלל זאת, בשל העובדה שהוא נאלץ להרוס ולהסיר את מרכיביה של דירת המגורים; הוא נאלץ לשלם פיצויים בסך 15,000 ₪, בגין הפרת חוזה השכירות עם שוכרי היחידה המדוברת; וכן, בשל העובדה כי "הדירה עומדת מזה למעלה משנה ללא יכולת להשכיר אותה". המבקש הוסיף עוד, כי המשיבה ביצעה כלפיו "אכיפה בירנית", מעצם כך שמאז הקמת הבניין, בוצעו בדירה, מושא כתב האישום, שימושים רבים החורגים מהיתר הבנייה משנת 1939, להם היתה המשיבה ערה, אך לא פעלה נגדם. עוד ציין המבקש, כי "פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים עומד בניגוד לפסיקותיו השונות במקרים דומים ומשכך יש בו כדי לפגוע בתחושת הצדק של המבקש". המבקש משיג גם על שיעור הקנס שהושת עליו, בציינו כי הוא חורג ממתחם הענישה ההולם בעבירות דומות.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את הבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, ואת צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי לא מתקיימות, במקרה דנן, אמות המידה הנדרשות לשם היענות לבקשה זו. כידוע, בית משפט זה ייעתר לבקשת רשות ערעור רק במקרים המעוררים שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, אשר לה השפעה החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר קיים חשש כי נגרם למבקש אי-צדק או עיוות דין חמור (רע"פ 1498/15 קב נ' מדינת ישראל (10.3.2015); רע"פ 8466/14 פלוני נ' מדינת ישראל

10.3.2015); רע"פ 1516/15 דימטרי נ' מדינת ישראל (9.3.2015)). המקרה שלפנינו אינו נמנה על אותם מקרים חריגים.

8. למעלה מן הדרוש, אתיחס גם לגופם של דברים.

9. טוען המבקש כי הופרה "הבטחה שלטונית" אשר ניתנה לו מטעם המשיבה, לפיה כל עוד הוא פועל להוצאת היתר בנייה לא יוגש נגדו כתב אישום, ולפיכך קמה לו הגנה מן הצדק. לאחר עיון בחומר שהונח לפניי, שוכנעתי כי כלל לא הופרה הבטחה שלטונית שניתנה למבקש. הבטחה זו לא היתה בלתי מוגבלת בזמן, ולא הוכח כי אותה הבטחה ניתנה עד להשגת ההיתר, כטענת המבקש. תכליתה של ההבטחה היתה להשעות את הגשת כתב האישום לזמן מה, על מנת ליתן למבקש אפשרות להיחלץ מן ההרשעה. הגשת כתב האישום לאחר כששה חודשי ההשעייה, אינה מהווה, אפוא, הפרת הבטחה.

אציין עוד, כי אינני מוצא ממש אף בטענת המבקש בדבר הנזקים שנגרמו לו עקב ההבטחה שהופרה, כביכול. מרבית הנזקים, עליהם מצביע המבקש, כלל לא נגרמו לו עקב הסתמכותו על ההבטחה השלטונית, שהרי היה על המבקש, ממילא, לחדול משימוש המגורים ביחידה, החורג מן ההיתר, ולכן בין כה וכה היה "סובל" נזקים אלה.

מעבר לזאת, מקובלת עליי עמדתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, בקובעו כי יש לראות בהתנהלות המשיבה משום התחשבות במבקש, ולא מעבר לכך. אין מדובר, בעניינינו, במצב שבו המבקש הקנה טובת הנאה כלשהי למשיבה, אשר בתמורה לה נתנה המשיבה את הבטחתה (השוו: בג"ץ 5319/97 קוגן נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד נא(5) 67, 79 (1997); בג"ץ 218/85 ארביב נ' פרקליטות מחוז תל-אביב, פ"ד מ(2) 393, 401 (1986)). לפיכך, אין לראות בהבטחה, ככל שניתנה כזו, אלא כנכונות של המשיבה לבוא לקראתו של המבקש, בבחינת לפניים משורת הדין - הא ותו לא.

10. אשר לעונש שהושת על המבקש, שוכנעתי כי זה מצוי במתחם הענישה ההולם, והוא תואם את חומרת המעשה ואת נסיבותיו האישיות של המבקש, ועל-כן אינני מוצא מקום להתערב בכך, ובוודאי שלא במסגרת דיון "בגלגול שלישי".

11. נוכח האמור, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשע"ה (15.3.2015).

ש ו פ ט
